

Pomul

La un bătrân călugăr a venit într-o zi un tânăr pentru a se spovedi și a-i cere sfat. Din vorbă în vorbă, tânărul îi spuse:

- Părinte, sunt destul de rău. Aș vrea să mă schimb, dar nu pot. Îmi pierd ușor răbdarea. Atunci când mă enervez, vorbesc urât și multe altele. Am încercat să mă schimb, dar nu am putut. Totuși, eu sper că după ce voi mai crește, voi putea să mă schimb, nu-i așa?

- Nu, i-a răspuns bătrânul. Vino cu mine!

L-a dus pe tânăr în spatele chiliei unde începea pădurea și i-a spus:

- Vezi acest puiet de brad? Smulge-l!

Tânărul a smuls brăduțul imediat. Mergând mai departe, călugărul s-a oprit lângă un copac ceva mai înalt, aproape cât un om.

- Acum, scoate-l și pe acesta!

S-a muncit băiatul cu pomușorul acela, dar cu ceva efort a reușit până la urmă să-l scoată.

Arătându-i un brad ceva mai mare, călugărul i-a mai spus:

- Smulge-l acum pe acela!

- Dar e prea mare, nu pot singur.

- Du-te și mai cheamă pe cineva.

Întorcându-se tânărul cu încă doi flăcăi, au tras din greu de pom și au reușit, în sfârșit, să-l scoată.

- Acum scoateți copacul de acolo.

- Părinte, dar acela este un copac mare și bătrân. Nu am putea niciodată să-l smulgem din rădăcini, chiar de-am fi și o sută de oameni.

- Acum înțelegi, fiule, că și relele apucături din suflet sunt la fel? Orice viciu sau orice neputință pare, la început, inofensivă și fără mare importanță, dar, cu timpul, ea prinde rădăcini, crește și pune stăpânire din ce în ce mai mult pe sufletul tău.

Cât este încă mic, îl poți scoate și singur. Mai târziu, însă, vei avea nevoie de ajutor, dar ferește-te să lași răul să îți se cuibărească adânc în suflet, căci atunci nimeni nu va mai putea să îți-l scoată. Nu amâna niciodată să-ți faci curățenie în suflet și în viață, căci mai târziu, va fi cu mult mai greu.

Sfatul ursului

Doi prieteni mergeau împreună pe un drum ce străbătea un codru întunecos și plin de primejdii. Pe neașteptate, un uriaș urs apără în fața celor doi. Pradă fricii, unul dintre ei se cățără într-un copac și se strânse bine de crengile mai înalte ale acestuia. Celălalt, însă, nu o tuli suficient de repede și, dându-și seama că nu este în stare să scape de fiorosul animal, se culcă la pământ, prefăcându-se mort. Știa bine că urșii nu se ating de mortăciuni.

Apropiindu-se de el, ursul îl adulmecă, mormăi la urechea sa, încercă să-l urnească cu botul. Bietul om se chinuia din răspuțeri să-și țină răsuflarea. Până la urmă, ursul chiar îl crezu mort și se duse mai departe.

De îndată ce văzu că ursul dispare printre copaci, celălalt coborî din pomul în care se cățăraseră și îl întrebă pe prietenul său:

- Ce ți-a spus ursul la ureche?

- Mi-a zis să nu mai călătoresc cu anumiți prieteni care, atunci când se ivește o primejdie, în loc să-mi dea o mână de ajutor, o iau la fugă cât îi țin picioarele.

**Prietenia este ogorul pe care
îl semănați cu dragoste și
îl secerați din recunoștință.**

**Prietenia înseamnă a iubi
fără a pretinde, a da fără a cere,
a asculta fără a judeca.**

